

Colecția „OBSESIA TAMPULUI“

editie on-line www.cartesiarte.ro

ELVIRA-SÎNZIANA CIUFECU

Horlogèrie suisse
- Proză fantastică -

TOTAL PUBLISHING
București, 2009

© 2009 Elvira-Sînziana Ciufecu
Orice reproducere, chiar și parțială, a acestei lucrări este inter-
zisă fără acordul scris al autoarei.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CIUFECU, ELVIRA-SÎNZIANA
Horlogerie suisse / Elvira-Sînziana Ciufecu, -
București : Total Publishing, 2009

ISBN 978-606-8003-06-1

821.135.1-32

Redactor: Paul Marcu
Tehnoredactare: Mihaela Dumitriu
Foto coperta: reproducere după pictură în ulei pe pânză
„Horlogerie suisse“, Elvira-Sînziana Ciufecu

TOTAL PUBLISHING

Piața Presei Libere nr. 1, Corp C, Sector 1, București;
Telefoane: 031.412.96.94; 021.317.91.61; 0766.424.705

ISBN 978-606-8003-06-1

Cuvânt înainte

Horlogerie Suisse este materializarea sugestiei unor prieteni de a-mi alege pentru proza mea, teme din realitatea înconjurătoare. Cum provocarea era interesantă, m-am conformat. Am plasat acțiunea în mediul oamenilor de afaceri, al bogaților, nu pentru că acesta ar fi un eșantion reprezentativ al societății omenești, ci pentru că, pe terenul fertil al bunăstării nu numai calitățile, ci și păcatele sunt mai evidente, își etalează toate laturile, se exprimă cu maximum de intensitate, neinhibate de opreliștile la care este supus omul de rând. Am constatat cu stupeoare, că pusă pe hârtie, disecată, analizată, necosmetizată, realitatea este chiar mai urâtă și greu de suportat, decât așa cum o percepem și o înfruntăm zilnic. Vrând, nevrând, am intrat odată cu Viviana, în societatea lui Done & Comp. unde „se întrezărea absolut nouă, amețitoare ca intensitate, setea nepotolită a competiției, dorința de a învinge cu orice preț, de a-ți termina adversarul într-un joc devorator, nemilos”. O lume dură, în care banul impune reguli abuzive, încercând să-și legitimizeze autoritatea prin invocarea unor legi universale. Magnatul Done susține cu fervoare „Teoria ceasornicului”, trimitere la exemplara mașinărie cosmică, îmbinare perfectă de angrenaje, roți, rotițe, lucrând fără odihnă la menținerea Ordinei Universale. Considerându-se lider de necontestat al acestui angrenaj social, adevărată „Horlogerie Suisse”, el pretinde ascultare necondiționată, de la

toți cei ce-l înconjoară. Am urmărit-o așadar pe Viviana, nemulțumită și răzvrătită împotriva unei relații impuse de Done, „jobul suplimentar”, găsiindu-și refugiu în spațiul magic al cifrelor. De asemenea, am fost alături de Iris, soția lui obedientă, și m-am plictisit de moarte, în tovărășia prietenilor lui, meschini, interesați, lipsiți de principii. L-am urât pe Done, până când am avut impresia că mă sufoc, hotărând să las povestea neterminată. Ei bine, atunci am întâlnit-o pe Fuocco. Am iubit-o din prima clipă, când am văzut-o la vernisaj, la brațul picturului M., obraznică, provocatoare, un adevărat dezastru de comportament. Imaginea ei, cu părul curgând ca un foc strălucitor până la călcâiele goale, râsul, îndemnurile și intrigile ei, m-au făcut să leg povestea. Datorită ei, am asistat la încheierea imperiului Vivianei și la disoluția companiei lui Done, am încurajat-o pe Iris să fugă în lume cu actorul și să picteze fără odihnă. Recunosc, n-aș vrea să am de a face, cu o Fuocco, în carne și oase. M-aș simți incomodată de impertinența și nonconformismul ei, probabil și de obiceiul, insistența de a impune un ritm de lucru peste puteri. Cum ai inventat-o pe Fuocco? Am fost întrebată. Asemenea personaj nu există! Nu apare nici în fotografii, tu ai spus-o. N-am inventat-o eu, Fuocco există de când lumea, e un privilegiu s-o întâlnești, ea însăși e piesă unicat, îmbinare măiastră, în măreața Ordine... Chiar Viviana îl chestionează pe Done privind „forța care alimentează această horlogerie suisse, vigoarea, implicarea, pasiunea, riscul asumat... Unde își are locația?”

Fără să vreau, la sfârșitul povestirii, am realizat că realitatea, pe care am fost îndemnată s-o cercetez și s-o descriu cât mai sugestiv, elaborat și pertinent, e doar un joc de lumini și umbre a cărui esență se dezoăluie, doar sub privirea încurajatoare, ironică și strălucitoare a lui Fuocco.

Autoarea

Viviana numără. Numără ca un automat: unu, doi, trei... de câte ori vrea să-și abată gândurile de la ceva ce o supără, i se pare croit strâmb, ori e aproape de nesuportat. Numără în gând, sau murmură cu voce joasă, cifrele au sonorități diferite, aproape muzicale, fiecare cifră are individualitatea ei. Șase, șapte, opt...Uneori, sare șirul, intenționat. O abatere minoră, ce poate fi corectată, o încurajează că la momentul potrivit și greșelile mari, ar putea fi îndreptate. Ce binefacere, să adaogi *ceva neprevăzut*, la *altceva stabil*, întotdeauna ocupând același loc. Nouă este așezat nesmintit între opt și zece. Deci, unsprezece, doisprezece... Continuă să șoptească, în cadență, cifră după cifră. A ajuns la *șasezeci!* Ar vrea să dea lungului șir mai multă consistență, fiindcă se simte mai bine, din ce în ce mai bine. *Ce fel de șasezeci?* De secunde! Cum nu s-a gândit până acum? Șasezeci în fiecare minut! Să numeri secunde, minute, ore, zile... Să numeri *timp!* ceva impalpabil, distribuit egal tuturor, imparțial, indiferent, obiectiv, în fond, cuantificabil imediat, sau târziu, foarte târziu. Atenție, cu cât te îndepărtezi de momentul O devine și el, relativ, variabil, imprecis, se șterge din memorie, se uită.

Șasezeci de minute, o oră, ce bine că au trecut... Poate să facă haz, să numere și altceva, cum ar fi... *șasezeci de sutiene*? Cu mâinile aduse la spate, Viviana și-l închide pe al ei, cel mai frumos posibil, nu-i așa, din *alte șasezeci*. Acum s-a liniștit. Își potrivește sânii cu mâna, în cupele din dantelă și mătase, și o încearcă o undă de admirație, aproape de invidie, reflectând la măiestria designerilor de lenjerie intimă. E încântată de noua achiziție, cumpărată de la celebra firmă „*Fantezii feminine*”. Retrăiește intens momentul când vânzătoarea i-a întins pachetul, învelit în foiță argintie, decorat cu o fundă, tot argintie, după ce plătitese suma aceea enormă, de bani. Un preț scandalos, pentru asemenea flecușteț, dacă stai să te gândești bine, dar nimica toată, pentru cine prețuiește eleganța magazinului, cu marile oglinzi în rame aurite, lustrele de cristal, mochetele pastelate, adânci, care înăbușă zgomotul pașilor, și miresele amestecate ale parfumurilor înșirate pe etajere sofisticate...dar mai presus de orice, copleșitor, aerul de răsfăț, de senzualitate impregnată în toate acele obiecte minunate, expuse doar câte unul, să nu-ți scape vreun detaliu din frumusețea lor, în firide savant luminate, sau aruncate, aparent neglijent, în mijlocul unei măsuțe, printre flori cu tije lungi, ca să-ți dai seama dintr-o singură privire cât de măiestru au fost concepute și realizate.

Nu scapă însă nicio clipă, din ochi, patul ce pare să se surpe, sub tentativele de ieșire, întâi a unui umăr, apoi a pieptului masiv, din încâlceala mul-

telor cearșafuri. În sfârșit, după un ultim efort, violent, de îndepărtare a acoperământului de pânză, răsucit, mototolit, aproape să-l sfâșie că i se împotrivește, răsare capul cu părul lipit de fruntea asudată. Efortul de ieșire din învelișuri îl nemulțumește, pe bărbatul abia ieșit din somn, dar Viviana nu-i dă atenție, capătă fiecare cât merită, nu mai mult.

La întrebarea, ca fapt divers, ca și cum ar vrea să restabilească o comunicare întreruptă, cât e ceasul, mimează surpriza:

- Te-ai și trezit? A, n-am idee
- Cum adică?

Tonul e categoric, să nu știi cât este ceasul e un păcat capital, un semn sigur de indolență, sau ceva și mai rău, care se subînțelege. Viviana detestă atacurile, chiar în registru minor, chiar dacă vin de la arhimilionarul, prea cunoscutul patron al companiei *Done & Comp*, șeful ei de dată recentă. Trebuie să procedeze cu suficient tact încât să păstreze aparențele amiabile, ale unei relații, care, dacă i-a fost impusă, măcar să se dovedească utilă. Un eșec ar limita, accesul în spațiul, de-abia întrezărit, al *posibilităților oferite*, aceasta ca justificare interioară, scuza angajării în „job-ul” impus, „la pachet”, cu cealaltă slujbă adevărată, de asistentă principală, a lui.

- Cum? Simplu. Nu am ceas.
- Nu cred.

Același ton tranșant, ce nu admite echivocul. Ultimul năsturel de la bluză, pe care Vivi se concentrează să-l treacă prin butonieră, îi amână replica ce-i

stă gata să zboare de pe buze, nepotrivită în împrejurările date.

- De fapt, e ca și cum nu l-aș avea deloc, fiindcă e defect, întârzie, nu știu.

Pe jumătate întoarsă spre el, gândește cu satisfacție, că are totuși un ceas, numai al ei, care arată timpul, secunde, minute și ore, indiferent de meridian, utilizabil în timp de restriște. Îl urmărește cum se ridică din pat, la fel de năbădăios, de irascibil. Fără motiv, gândește Vivi. Până la baie, ar putea merge și gol, de ce se chinuie să-și pună pe el halatul, și acela întors pe dos, încurcat, înodat? O încercă senzația penibilă, că se ferește de ea, un fel de pudoare, nelalocul ei, îl împiedică să-l vadă dezbrăcat, să se poarte firesc. Arată destul de bine, frecventarea sălilor de fitness, a modelat și a dat vigoare trupului mătăhălos. Un bărbat prezentabil, altfel „jobul suplimentar” ar fi fost de neconceput. O roadă că n-a avut încotro, nu fusese capabilă să spună nu. Postul oferit, aleasă fiind dintr-o mulțime de candidați, era mai mult decât visase, muncise enorm să ajungă aici, licență, masterat...și uite cum, viața e altfel decât te învață la școală. Afurisita asta de viață! După analiza CV-ului și pe muchie, de către cei dela Resurse Umane, patronul a chemat-o în birou și i-a făcut „propunerea”. Pe șleau, ori... ori... Dacă nu vrea, oferta de angajare devine nulă.

Grija cea mare este să nu se lase impresionată, iar dacă, prin absurd, se întâmplă, să nu se implice, să pună vreun strop de suflet. Are propriile ei norme,

chiar pentru această *combinație*. Așa i se spune în mod curent? Serviciul e serviciu, semnezi la sosire, îți faci treaba și semnezi din nou la plecare. Atât. Tace indiferentă, se machiază, își întinde conștiincios rujul pe buze. Chiar nu-i pasă, nu mai are nimic de făcut, misiune încheiată. Își adună fardurile în poșetă, e gata de plecare.

- Sper că n-ai să întârzi la cină.

Indispoziția pare să-i fi trecut, privirea bărbatului alunecă pe fusta strâmtă a lui Vivi. Și-a aprins o țigară, și s-a întins pe pat aproape îmbrăcat, doar prin deschizătura halatului se vede pielea pieptului netedă, rozalie. Îi dă senzația că vrea să o rețină.

- Nu. La șapte?

- Exact.

Vivi nu uită micul episod de agresivitate nejustificată, semnificația lui îi scapă. Își alege cuvintele, dar vrea să spună lucrurilor pe nume. Conveniseră împreună, unde și la ce intervale să aibă loc „prestția”. Stabiliseră și retribuiția. Extrem de generoasă. De fapt două salarii pe care le-ar fi invidiat oricare șef de departament. Un contract fără cusur, ca între finanțisti, curat, fără probleme. Omisese totuși ceva, apele conștiinței ce și-o vroia imaculată se tulburaseră.

- Dacă soția ta află?

- A, nu-mi pasă! Un bărbat are... nevoile lui. I-am oferit tot ce-și dorește ... Vino puțin.

Îi prinde mâna, îi strânge degetele cu prea multă forță, i-o mângâie stângaci, nu știe cum, poate n-a

știut niciodată, ori pur și simplu e incapabil de gesturi tandre, delicate.

- Aș vrea, să luăm masa, împreună, în fiecare seară.

- Îți mulțumesc, nu pot.

Vivi, își retrage degetele cu o mișcare de alunecare, moale, sinuoasă, nu e dispusă la concesi, ar însemna o încălcare a înțelegerii, ține prea mult la propria ei libertate. Îi vede frustrarea, inacceptarea refuzului, așa că se justifică, convingător cât poate, își lasă o portiță de scăpare.

- Programul meu este și-așa încărcat, mă supra-licitează, să vedem... mai încolo...

- Trimit mașina să te ia.

De ținut minte că nu ține cont de dorința ei, nu renunță, iar *luatul pe sus*, este o modalitate, ca în viitor, să nu-și găsească scuze.

Drumul fusese cronometrat astfel, încât la șapte fix, sosise odată cu aproape o duzină de alți invitați.

Soția... Și-o imaginase cu totul altfel. Bănuia ceva? Nu-i adresase cuvântul, păruse că nu aude când îi fusese prezentată ca asistentă în expertiză financiară. La început, îi displicuse faptul că, la masă, fusese plasată chiar lângă ea, al doilea tacâm în dreapta lui Done. Alegerea locului fusese cu siguranță intenționată, prelungind cu insistență prestațiile ce-i reveneau *în acele după amiezi*, suplimentându-le cu alte conotații, decât fuseseră stabilite. O cercetase discret, pieziș, cum mânca liniștită, parcă ar fi fost singură pe o insulă pustie, indiferentă la toți și la

toate, mai ales, la atențiile doamnei corpolente, din fața ei, pe al cărei piept generos se pierdea, încadrat în diamante, un profil delicat de camee. Îi spusese gazdei pe nume, Iris, arătându-i o inutilă sollicitudine, chestionând-o, cu politețea aferată a femeilor educate în pensioane, cum de-și păstrează silueta și dacă ține vreo dietă. Răspunsul fără nuanțe, descurajator, fusese nu, niciodată nu am ținut regim și se concentrase din nou, cu maximă aplicație, asupra cuțitelor de lângă farfurie, schimbându-le poziția, aliniindu-le. O altă încercare de atragere într-o conversație, eșuase asemănător, răspunsurile erau monosilabice, parcă n-ar fi fost gazdă, ci ajunsă acolo din întâmplare.

Viviane, temerile prefabricate începeau să i se risipească, soția se dovedea deocamdată inofensivă, dezinteresată de ea ca invitată, ignorând-o ca și ceilalți comeseni. Nu-i adresase nimeni vreun cuvânt, nici măcar Done. Conversațiile erau potolite, joase parcă purtate într-un spațiu tapetat cu fetru. Făcuse efortul să nu-i scape nimic, încercând să capteze tot ce se vorbea, nu numai lângă ea, dar și înspre capetele mesei foarte lungi, încărcate cu flori în vase joase, lumânări în sfeșnice cu multe brațe și argintărie grea. Se făceau referiri la acțiuni, plasamente, transferuri, achiziții, piețe de desfacere potențiale. Uneori se pomeneau nume care-i sunau cunoscute, fiindcă fuseseră cândva, pe prima pagină a ziarelor, obiect al unor scandaluri sau unor evenimente ieșite din comun. Se simți deodată în largul ei, simțul afaceri-

lor era harul ei ascuns, camuflat de aparența vapo-ros-bălaie, de candoarea fragedă, cu care asculta. Se vorbea amical, fără rețineri, înțelese că invitații erau parteneri, prieteni apropiați, uniți între ei prin legătura trainică a banilor, izvor al lustrului durabil, dobândit printr-o educație desăvârșită împreună, în școli celebre, al petrecerilor de pomină, vacanțelor făcute în jurul lumii, hainelor comandate la croitori în vogă, a dorințelor mereu împlinite. Dincolo de ușurința, deprinderea de a conversa elegant, cât mai original, mai amuzant, îmbrăcând fiecare frază cu un glanț frivol, se întrezărea, absolut nouă pentru Vivi, amețitoare ca intensitate, setea nepotolită a competiției. Decorul rafinat al întrunirii, sunetele clare, joase, ale tacâmurilor întâlnind porțelanul fin al veselei, clinchetul paharelor de cristal, licărul blând al lumânărilor, servitorii strecurându-se tăcuți, nu atenuau alerta perpetuă, ocupând prezentul și viitorul. Dorința de a învinge cu orice preț, de a-ți termina adversarul într-un joc devorator, nemilos, anihilau, subjugau bunăstarea și tihna. Vivianeii se diluaseră inhibițiile, nu existau imixtiuni, cum se temuse, cu celălalt „job”, introducerea în lumea acelor granguri era un privilegiu. Viziunea lor, decorticată de sensibilitate, o atrăgea ca un magnet prin precizia și acuratețea ei, adevărată provocare ce-i desființa crezurile, de până atunci, despre onoare, loialitate, corectitudine. Nu era pregătită pentru viața privată ca un maraton cu reguli arbitrare, dar totul se învață, nu-i așa ?

Alătura, Iris părea să stea înțepenită în gara dezafectată a propriilor gânduri, neantrenată de preocupările celorlalți, care cu siguranță nu numai că n-o interesau, dar nici nu se obosea să le asculte. Done se lansase într-o pledoarie despre organizare, programe și ordine. Vorbea cu aplomb, ușor afectat, era liderul de necontestat al grupului, șuvițele de păr pieptănate cu grijă, descopereau o frunte înaltă capabilă să domine „*mecanisme funcționând cu precizia unui ceasornic elvețian*”. Intermitent, își privea ca sursă neîndoielnică de inspirație, vizibil pe jumătate, de sub manșeta impecabilă, propriul ceas, o piesă excepțională, comandată expres, doar pentru el, în țara artizanilor preciziei. Mica minune ferecată într-o carcasă de platină, împănată cu diamante, i se păru-se Vivianeii mult prea extravagantă pentru un bărbat, dar perfect ajustată pe un imens orgoliu.

Era clar, că Done odată pornit, nu se mai putea opri. Asezonase mica expunere, privind succesul în afaceri și în propria viață, cu argumente, exemple și aluzii filosofice încheind cu o ultimă trimitere, la exemplara mașinărie cosmică, îmbinare perfectă de angrenaje, roți, roțițe, lucrând fără odihnă la menținerea *Ordinei*. Invitații așezați în jurul mesei, îl aplaudaseră, bătuseră din palme cu aplicare, păreau s-o facă nu din complezență, ci din convingere. Vivianeii asemenea manifestare i se păru ridicolă, lingușitoare, dar îi imită pe ceilalți, nu se cuvenea să facă notă discordantă. În ansamblu, pledoaria, fusese aceea a unui om instruit, pedant, care-și susține crezul, dar

complet lipsit de umor și imaginație, potrivită ar fi fost o abordare mai puțin sentențioasă a subiectului, dată fiind ambianța, altceva decât o reuniune de afaceri. Dar asta îl privea exclusiv pe Done, nu era treaba ei. Surprinzător, Iris păruse că se trezește din reverie și pentru prima dată i se adresase lui Vivi, cu o complicitate subterană, zeflemitoare:

- De *Teoria ceasornicului*, nu ați mai auzit? Își alesese un strugure din fructieră, strivise o boabă între dinți, își ștersese cu șervetul un picur de zeamă ruginie din colțul gurii, o gură frumoasă cu buze pline și bărbia împinsă înainte, sugerând îndărătnicie. Nu avea aerul că o interesează răspunsul Viviane, iar aceasta tăcuse, suspectând că atitudinea lui Iris, era fațeta unei răzvrătiri ascunse.

Invitații trecuseră apoi în salon. Atmosfera era mai destinsă, se bârfea, persoanele vizate făceau parte dintr-o pătură socială inaccesibilă ei. Viviana își alegea un loc mai ferit, se simțea în plus. Atenția îi rămăsese însă, la fel de trează, orice afla îi lărgea orizontul privind noua societate din care, nu știa sigur, dacă i-ar fi plăcut să facă parte.

Iris singură, se întinsese pe o sofa în mijlocul încăperii. Își ascunsese genunchii, cu un șal persan, prețios, în culori potolite, învelindu-i ca și cum i-ar fi fost frig. Pletele negre, lucioase, alunecau pe gâtul foarte lung, sprijinit de nenumăratele perne, încadrându-i fața smeadă, neașteptat de tânără, fără urmă de fard, ce avea întipărită, fără să și-o ascundă, o expresie de adânc plictis. Între ea și ceilalți nu exista

nicio trăsătură de unire, nicio convenție nu părea să-i apropie. Aducea mai degrabă cu o elevă care și-a terminat lecțiile și vrea să-și vadă de ale ei. Aceeași invitată corpolentă, proprietara unei companii importante de petrol, cum dedusese Viviana, în final, din discuții, o interpelase, fără vreo altă introducere și fără să-i pese că-i tulbură siesta.

- Am auzit că M. deschide o expoziție la galeriile „*Arta fără frontiere*”. Se pare că individul este deosebit de talentat și original. Cred că îl cunoști, mă rog, colegi de breaslă.

O mișcare surprinzător de iute, a bustului răsucit peste spătarul canapelei, precedase răspunsul.

- Într-adevăr. Merg mâine la vernisaj.

- N-ai spus nimic despre asta!

Reproșul venea din celălalt capăt al salonului. Neîndoios, Iris era sub continua veghe a soțului, cuvintele îi fuseseră instantaneu receptate. Riposta trecuse peste capetele invitațiilor, cu o nuanță de resemnare seacă.

- Când să-ți spun? Ne-am văzut zilele astea ? M-a invitat Fuocco.

- A, da? Invitația este individuală?

- Intrarea este liberă. Dacă ai timp...

- Îmi fac. La ce oră? Vine și Viviana.

Privirile se întoarseră spre Vivi, imediat devenită, centrul acelei asistențe, care până atunci, nici n-o băgase în seamă. Nu se clinti, dădu ușor din cap, în semn de accept. I se făcea o favoare? Ce urmărea Done, scoțând-o astfel în față? Își aduse aminte că

termenul unei lucrări dificile expira a doua zi. Nu-i nimic, ce mare lucru să ajungă la slujbă cu două ore înaintea tuturor, să termine ce avea de terminat. Era curioasă, probabil merita să fie prezentă acolo, ca și aici, în seara aceasta.

- La zece. Cred.

- Tu crezi, ori știi precis? Fuocco, a ținut minte ora exactă?

Iris nu replicase, cineva răsese, apoi răsul fusese colectiv, persoana în cauză, părea să fie cunoscută de toți.

- N-o știi pe Fuocco? Ultimul ei *colaj* este M, cel cu vernisajul. Doamna corpolentă se aplecase, cu excesivă amabilitate spre Viviana, iar aceasta, politicoasă, își apropiase scaunul de ea, realizând că invitația la expoziție avusese efectul unei pseudoadopții neașteptate, în sânul aceluia grup unde, pe criterii obscure, opera o selecție aparte. Nu-și dădea seama de ce, dar simțurile ei, foarte treze, percepeau acut un neastâmpăr, trecând printre cei prezenți. Era uluitor interesul efervescent, față de *acea persoană*, topind reținerile unor indivizi ce se considerau deasupra muritorilor de rând.

Vorbeau deodată toți, auzea fraze sau frânturi de fraze...Își face veacul printre pictori... Nu cred că a omis vreunul din lista celebrităților. Cu cât mai faimos și se înțelege, mai bogat, cu atât mai mare... pasiunea. De fapt, nu prea alege... Bărbați, femei...

- Fuocco...

Doamnei îi tremurau buzele, părea că o încercă un frison, rosti sentențios:

- Iris și Fuocco au fost prietene foarte bune.

- De aceea nu o suportă Done. Completarea, spusă malițios, în șoaptă, venea dinspre un domn uscățiv, strâns într-un smoching impecabil. O anume familiaritate, o puse pe Viviana în gardă, se prefăcu interesată de faptul că, tocmai atunci, Iris fără o vorbă părăsea salonul. Brusc, diapazonul discuțiilor scăzuse, dar obișnuiți probabil, cu toanele ei, invitații nu păreau să se mire, prea tare.

Cum Iris plecase, iar Done era acaparat într-o discuție importantă, Vivi socoti că a stat destul și fără să-și mai ia rămas bun, se strecurase afară.

După vernisaj, Viviana mersese mai multe străzi pe jos, să scape de tensiunea acelei dimineți, în care, făcuse continuu efortul să fie neutră cât se putea. Hotărâse apoi, să se întoarcă la slujbă. Odată ajunsă, își scoase pantofii, pe care-i răbdase stoic și al căror model pretențios, o minune cu tocuri înalte, îi făcea teribil de incomozi, dar nu avusese încotro, ținuta impecabilă era armura mondenă, prima luată în seamă, înainte de a deschide gura. În lipsa celorlalți angajați, era târziu după amiază, își permitea să se relaxeze. Își urcă picioarele pe birou, atentă să nu-și agațe ciorapii, făcându-și loc cu călcâiele prin maldărul de dosare, să stea cât mai confortabil posibil și închise ochii. Fără să vrea gândurile i se reîntorceau la expoziție. De la bun început, se produsese o neînțelegere, privind ora deschiderii. Iris urma să o întâlnească pe Fuocco la zece, dar vernisajul fusese

programat, mai târziu, la unsprezece. Done cobise privind punctualitatea lui Fuocco, iar dorința lui, de a participa neapărat, complicase lucrurile. Își schimbă complet programul, anulase niște întâlniri și anunțase reprezentanți ai mass-mediei, despre eveniment, sugerând ca prezența lui, împreună cu soția, să fie remarcată. „Multimilionarul, om de afaceri Done împreună cu foarte cunoscuta pictoriță Iris Done, vor să-și completeze colecția de artă?” „Pe când o expoziție similară din partea doamnei Done?” Intrarea nu era liberă, invitații fuseseră aleși cu grijă, prima zi a deschiderii expoziției se vroise mai degrabă a fi rezervată oamenilor cu bani, decât iubitorilor de frumos. Faima pictorului și prețurile enorme ale lucrărilor îndreptăteau, parțial, atitudinea organizatorilor. Momentul când sosiseră, fusese mai mult decât penibil, se mai băteau cuie în pereți și se aranjau tablouri. Mica suită a lui Done, flancat de cele două femei, se simțea bine să fie văzut încadrat astfel și bodyguardii care-l urmau, nici de ei nu se putea lipsi, se văzu obligată să se strecoare pe lângă scări cu muncitori cocoțați, să calce pe podelele necurățate de hârtie protectoare, să ocolească ustensile. Situația fusese salvată de impresarul prezent acolo, care-i luase în primire, deosebit de volubil, lăudând perspicacitatea lui Done de a sosi atât de devreme, având privilegiul „alegerii” fără concurenți. Done își reprimase furia cu eleganță, știa să se stăpânească atunci când vroia, un exercițiu îndelungat în afaceri, îl învățase arta subtilă a compromisului. Ținând-o pe Iris aproape, ca într-o lesă invizibilă,

trecuse în revistă tot ce era mai de seamă. Făcu judecăți de valoare, își exprimă punctul de vedere ca un cunoscător și acontă ceea ce i se păru lui, mai reprezentativ, fără să se tocmească. Iris nu deschisese gura, călcând nesigur, ca în transă, iar Viviana, doi pași înapoi, asistase curioasă, cunoștințele ei în materie de pictură fiind minime, nehotărâtă dacă petele stridente de culoare și desenul unor ființe abstract stâlcite, o atrăgeau peste măsură. În schimb, reținuse prețul fiecărui tablou, raportat la mărimea lui și la realizarea artistică, apreciată „la granița metafizicului” sintagmă ridicolă și exagerată în opinia ei, localizarea cu pricina fiind imposibil de evaluat concret. După ce târgul fusese practic încheiat, Done cu aerul unui mare senior, dispus la orice extravagantață, își întrebuse afectuos soția dacă-și dorește *ceva*, în calitate „de specialist”, cu toate că, „dragă tu poți face oricând ceva similar, dar evident fiecare are stilul propriu, lucrările lui M. sunt deosebite, nu pot lipsi din colecția noastră”. Pete roșu aprins, înflăcăseră obrazii lui Iris, lipsa de tact a omnipotentului soț îi blocase reacțiile, privise neajutorată în lături, ca și cum ar fi vrut să fugă de la fața locului. Impresarul și el perplex, își căutase cuvintele, incapabil să pronunțe vreunul, modulându-și gura subțire, asemenea unui pește în căutarea aerului salvator. Pe Viviana o încercase gândul, că echilibrul de abia consolidat prin cumpărarea „în vrac” a atâtor tablouri, era pe cale să se spulbere și ca să nu fie de față la dezastru, se îndepărtase de ei, atât cât să audă, fără să pară indiscretă. După un scurt răstimp, calită-

țile impresarului, de negociator versat, învinseseră și afabil, aprobase propunerea lui Done, care-și dăduse seama, deși n-ar fi recunoscut în vecii vecilor, că fusese la fel de grosolan ca orice parvenit de rând.

- Evident, evident, alegeți ce v-ar place.

De această dată, Iris părea că știe ce face. Scosese dintr-un rastei, pe jumătate despachetată, o pânză mică, neînramată. Impresarul nu-și mai ascunsese consternarea.

- Mă tem că avem nevoie de aprobarea lui M. Știți, e lucrarea lui preferată, muncitorii au ambalat-o din greșeală.

Instinctul acaparator al lui Done, se dovedea a avea o altă fațetă, mai elaborată. Surâsese fermecător și examinase minuțios pictura, să-i găsească acele calități ascunse ce o făceau cumva inaccesibilă:

- Îți place cu adevărat?

- O, da. Iris strânsese pânza cu amândouă mâinile, ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul. Îl privise apoi pe Done în față și adunându-și tot curajul, îi spusese direct, fără menajamente.

- Cu M. vorbesc numai eu...

Viviana își masa cu ambele mâini gambele ce arătau, în teaca de nailon lucitor, cu toată plimbarea extenuantă, suple și frumoase, dovada unei constituții de fier. Socotind că a pierdut destul timp cu dezbateri interioare, își trase picioarele de pe birou și-și umplu o ceașcă mare, din cafeaua rămasă de dimineață, nici nu avusese timp s-o bea, în graba de

a-și termina lucrarea. Rece și dulce, îi făcea bine să-i simtă gustul, fiecare înghițitură o aducea pe făgașul raționamentelor limpezi. Deschise dosarul care trebuia rezolvat și începu să ia scurte notițe, pe care urma apoi, să le pună cap la cap, să reflecteze asupra lor. O cuprinse, ca o îmbrățișare de mult așteptată, înfrigurarea voioasă, pe care o încerca de câte ori se apuca de lucru, se dedica muncii ei principale. Toate celelalte îndeletniciri, le subordonase, le pusese în mișcare în folosul acesteia, acceptând în numele ei, chiar propunerea compromițătoare... *cele șasezeci ...de sutiene!* În fond, deși asta era o scuză minoră, uneori Done se dovedea genial, văzuse cum își conduce afacerile, prevăzător, ingenios, nelăsând nimic la întâmplare, deci pentru moment, un foarte bun dascăl. Iris neștiutoare, din cușca ei de nori, îl ironizase degeaba, „*Teoria ceasornicului*” era de luat în seamă, ordinea și efortul susținut consolidau, puneau în mișcare mecanisme de o perfecțiune inegalabilă.

Bine dispusă, introduse propriile observații în baza de date a calculatorului. Cifrele o fascinaseră de când se știa pe lume, nu mințeau, puteai să te bizui pe ele. Te răsplăteau, dacă le foloseai competent, cum ar fi numărul a *șasezeci* de secunde, de minute, de ore... Îngână veselă, *à la guerre, comme à la guerre*, pe o melodie încropită atunci, nu-și aducea aminte de unde o știa. Compară apoi, doar din curiozitate, metodic, lungile șiruri de cifre cu altele, tranzacțiile pe luni, ale companiei *Goldpetroleum*, dirijate de doamna grasă și băgăcioasă, care o sâcâise pe Iris cu

întrebări. Nu avea obligația să facă astfel de investigații dar individul o enervase cu insistența și indiscreția ei. Satisfacția vecină cu euforia, după ce spărsese codurile protectoare, nu se compara cu nimic altceva, mai ales că observase neconcordanțe la capitolul profit. Surpriza era de proporții, se încerca la modul cel mai iscusit, la marginea legalității, prejudicierea celor dela *Done & Comp. Vag*, bănuise ceva, o frază aparent neînsemnată se ancorase în subconștient, îi atrăsese atenția. Ei bine, va fi prezentă în fiecare seară, la fiecare cină, de câte ori va fi invitată. Chibzui îndelung cât, din ceea ce aflase, să-i comunice lui Done și în ce măsură datele compromițătoare i-ar putea folosi personal. Înțelept era să aștepte, să afle mai multe, era și mai incitant să vadă cum se desfășoară operațiunile de sabotare între așa ziși prieteni. *Care pe care*, justificată doar de plăcerea unui joc pervers, îi strică deodată dispoziția optimistă, ori poate efortul de peste zi își spunea cuvântul. De altfel era și foarte târziu. Ceasul din chiar fața ei, i-o dovedea, cu cifrele strident negre pe cadranul auriu. Și-l reaminti pe cel din tabloul lui M. ales de Iris, dar erau atât de diferite... Ceasul acela, îndoit de o forță malefică, închipuia trei din pereții unei camere, al patrulea fiind un grilaj întredeschis, unde stătea cu membrele contorsionate, îngrămadit, din cauza locului strâmt, o ființă omenească, greu de spus dacă bărbat sau femeie, chinându-se, cu fața întoarsă jumătate, să citească ora. Truda se dovedea iluzorie, pe cadranul pătat, cifrele parțial

șterse, făceau imposibilă citirea. Chiar pentru Vivi-ana mesajul era clar, tabloul fusese pictat cu deznădejdea învingșilor, îndulcit doar de tonurile calde, de roz-bejul dominant, sugerându-ți o improbabilă speranță...

Fir-ar să fie, conchise Vivi furioasă pe sine însuși, că se lăsase iarăși antrenată în lumea ciudată a lui Iris și a confrăților ei, unul mai excentric decât celălalt. Își încălță pantofii, îi păreau și mai eleganți și mai frumoși, n-o mai strângeau, picioarele i se odihniseră, va purta mereu numai tocuri înalte, îi dădeau altă perspectivă asupra lumii. Își va cumpăra alții la fel, tot de acolo, de la „*Select*”. Un magazin mic, sofisticat, discret luxos, cu o clientelă puțin numeroasă, dar avizată, pretențioasă, căreia un personal versat îi satisfăcea exigențele. Vânzătoarea, între două vârste, își stăpânea la perfecție meșteșugul de a-și prezenta marfa. Cu măiestrie, netezindu-și fruntea bombată, sugerase regretul neverosimil că se desparte de exponate atât de prețioase, unice... vedeți pielea... mai fină ca mătasea, cu o linie absolut nouă, modernă și totuși clasică. Nu veți găsi nicăieri ceva asemănător, vă vin perfect. Suspinase aproape invidios ...sunt pentru Dumneavoastră. Bineînțeles că-i cumpărase, nu mai conta prețul, și-o permitea, tehnica elaborată de vânzare era fascinantă, provocatoare, merita să-i fii victima fericită, un experiment ce va trebui să-l repete, să-l analizeze și să-l disece.

De abia învârtise cheia în contact, când pe geamul mașinii apăruse turtindu-și nasul, cu o mimică

dintre cele mai sugestive, figura ce-i tulburase subconștientul, făcuse slalom printre gândurile ei, întreaga după amiază. Zadarnic încercase s-o alunge, s-o uite. Soarta i-o aducea încă odată prin preajmă.

- N-ai de gând să deschizi?

Resemnată, coborâse geamul.

- Fuocco! Ce cauți aici, la ora asta?

- La fel te pot întreba și eu.

Fără să aștepte invitația, Fuocco se instalase pe scaunul de alături, trăgându-și după ea poalele lungi ale pardesiului. Își ațintise ochii strălucitori, ironic malițioși asupra Vivianeii, scrutând-o intens, și o interpelase fără pic de reținere:

- Te ține Done peste program?

- Nu, am avut ceva de făcut...

- Înțeleg.

Aprobase clătinându-și viguros capul, răsfirându-și clăia enormă a părului în mii de nuanțe de roșu, ca și cum ar fi fost la curent cu complicatele combinații financiare pe care le descoperise Viviana. Să fiu atentă cu ea, gândise alarmată aceasta, reprimându-și senzația de nesiguranță care o încercase, din prima clipă când o văzuse acolo, la vernisaj, străbătând expoziția, provocator agățată de brațul lui M. Apăsă pe accelerație.

- Mă duci acasă?

- O fi în celălalt capăt al orașului?

- Nu, chiar aici în apropiere, la atelierul lui Iris. Știi, proximitatea cu clădirile impunătoare *Done & Comp.* a contribuit semnificativ la înfiriparea relației... Acolo l-a cunoscut pe Done.

Chicotise cu subînțeleș. După două străzi poruncise autoritar:

- Oprește aici. Știi ceva, vino și tu.

Constatase cu ciudă că nu găsește un motiv, cât de cât plauzibil, s-o refuze, să-i reziste lui Fuocco.

În atelier te izbea mirosul de stătut, de loc închis, amestecat cu acela al vopselurilor și al prafului așternut în strat gros pe mobilele puține, pe rafturile încărcate de cutii, de borcane, de pensule, tuburi de culori și nenumărate, alte obiecte, risipite cam pretutindeni. Câteva pânze, întoarse, erau puse pe jos, altele sprijinite de perete. Doar una, de dimensiuni ceva mai mari, acoperită cu o draperie pătată, fusese așezată pe simeză.

- Să nu-mi spui că locuiești aici, ori a călcat picior de om în ultima vreme.

- Sigur, n-a mai călcat nimeni. Însă de locuit, voi locui aici. Inspectă cu o privire atotcuprinzătoare încăperea.

- Nu-i chiar atât de rău. Mai este o cămăruță. Dădu la o parte o perdea grea, maronie. Dincolo de ea se zărea un pat, o masă cu o scrumieră încă plină de mucuri de țigară și două fotolii foarte adânci, cu tapiseria decolorată. Instalează-te, simte-te ca acasă.

- Trebuie să plec, rosti Viviana.

O spusese cu jumătate de gură, curiozitatea și uimirea o țintuiau pe loc, Fuocco se dezbrăcase de pardesiul stacojiu și rămăsese goală, Pe dedesubt nu

purta nimic. Începuse să tragă cu forță sertarele înțepenite ale șifonierului. În final găsisese ce căuta, of-tase triumfător. În fața oglinzii uzate, cu luciul mat de praf, începu să-și pieptene părul incredibil de lung și des, ce-i îmbrăca coapsele subțiri, învelind-o cu totul, într-o mie de nuanțe de roșu irizat, de la violetul cu tentă sângerie, la roșcatul cu strălucirea aurului. Sub trecerea energică a pieptănului, masa unduitoare, mătăsoasă, se înfoia nedomolită, în toate părțile, explozie de culoare, vivace, imprevizibilă, cum sar în jur scânteile, la scormonitul în foc.

- Ai ratat sărbătorirea vernisajului? L-ai lăsat singur pe M?

- Deocamdată. E cu prietenii. O vor ține tot într-o beție până își termină banii. Acolo nu-i de mine.

- Lui Iris nu-i trebuie atelierul?

- I-a construit Done altul nou, o frumusețe...

Vivi sesizase o nuanță de gelozie reprimată, Fuocco își strânsese podoaba capilară, într-un fel de coadă, abia împletită, și gânditoare se instalase ghemuită pe fotoliu.

- Stai un pic jos. Ți place la *Done & Comp*? Vreau să spun, ți-e drag ce faci?

- O, da. Cred că mi-am dorit asta, e pasionant să fii în miezul lucrurilor.

Se opri brusc, ce diavol o împinsese să-i facă mărturisiri, tocmai lui Fuocco?

- Mai spune...

O îmbia insistent, ca și cum ar fi știut ce-i trece prin minte, i-ar fi citit reținerile.

- Cu Done cum e?

- Nu e nimic. Un simplu aranjament.

Iar se trezise vorbind despre lucruri intime, dar Fuocco era serioasă, ca și cum ar fi sesizat fondul problemei.

- M-am gândit eu, e foarte bine așa...Du-te acasă și vino când vrei. Te aștept. Stinge te rog lumina.

Viviana se simțise deodată împăcată, avu senzația că era înțeleasă deplin. Apăsase pe clanța ruginită, a ușii ce nu vroia să se deschidă, apoi se întorsese un pas, să o salute. În fotoliu zărea doar o pată roșie, nemișcată, luminând vag atelierul întunecat. Probabil adormise, neașteptat de repede, cine știe cât de agitată îi fusese ziua și pe unde umblase...

Serile la reședința lui Done, cu rare excepții, se desfășurau banal, decurgând după un protocol nescris, neschimbat, cu invitați din aceeași garnitură, rareori înnoită, cu aceleași preocupări. Chiar dacă în temă, cu tot ce era la modă, spectacole, expoziții sau apariții de cărți, câțiva dintre amicii lui Done fiind deosebit de cultivați și pentru Viviana instructiv să-i asculte, substratul reuniunii erau mereu afacerile, cina fiind un pretext elegant, cu rezonanță mondenă. Prin vălul subțire al fumului de trabuc, fața lui Done, cu aceeași mimică de superioritate cordială, avansând propuneri profitabile, sugerând soluții la situații dificile, ascundea dorința vorace de a-i manevra pe toți cei de față. Aparent generos, *săritul în ajutor*, pentru prieteni, ca și donațiile lui caritabile

erau intens mediatizate, dar nemilos, când interesele îi erau lezate. Viviana știa acum exact de ce era el în stare. Prestația ei la firmă era exemplară, ceea ce îi permitea să-și extindă informațiile, în multe ore suplimentare de după program, să facă pe cont propriu investigații. Dacă vecinul ei de masă, bancherul, care cu bună știință privea ostentativ dincolo de ea... Nu-i așa, o târfă mică, cu pretenții de mare expert, a cărei prezență le era impusă cu nerușinare... ar fi știut ce aflase, în chiar după amiaza aceea, despre exporturile ilicite de arme...Poate că Done bănuia, că-și vâra nasul unde nu trebuie, era imposibil ca mintea lui versată să nu facă legături logice, dar nici pe departe nu-și dădea seama cât de vaste erau cunoștințele ei, în domeniu, cât de tenace putea să fie și, câte știa *acum* despre toți care, dezinvolți, se delectau cu trufandalele de pe masă. De aceea, probabil, suspicios cum era, vroia s-o aibă tot timpul alături, să-i citească dacă ar fi fost posibil și gândurile, de dimineața până seara. Se adaptase situației, supușenia simulată era profitabilă. Spre deosebire de ea, Iris *femeia lui cu acte*, cu toate eforturile lui constante, scăpa supravegherii lui Done, evadând în spații onirice, necunoscute și inabordabile pentru el. Proaspăt achiziționatul tablou, pe care M il dăruise lui Iris, și pentru care pictorul nu vroise vreo plată, fusese așezat la vedere în salon. O modalitate de a etala gusturile rafinate ale soției, dar mai sigur, Viviana o intuia fără echivoc, de a-i intra acesteia în grații, fără să reușească. Tabloul fusese redenumit,

devenind din „Timp potrivit”, „Timp ignorat”. Ideea nu-i aparținuse lui Iris, și-o imagina cum aprobase placidă schimbarea, dându-și seama că Done, cu toate pretențiile de cunoscător, nu înțelesese intenția pictorului, deci nu avea rost să argumenteze.

Viviana decise, momentul era propice, să se retragă. Done rămăsese acaparată într-o interminabilă controversă privind nevoia de a susține interese comerciale în Orientul Mijlociu, iar musafirii, ca întotdeauna, nu aveau grija ei. Observă că Iris o privea insistent, dar circumspect, să nu atragă atenția. Când trecuse pe lângă canapeaua în care-și făcea siesta, o prinsese de mână, ca din întâmplare.

- Ascultă, ce știi de Fuocco?

Îngrijorarea îi voalase vocea.

- Eu? Nu știu nimic, de atunci...

Cu o intensitate greu de bănuț de la cineva atât de indolent ca Iris, o panică greu ascunsă îi răzbătea prin cuvinte, iar Viviana, surprinsă, se angajase fără să se gândească prea mult.

- Am s-o caut. Promit.

Ușa atelierului era întredeschisă și la fel de înțepenită. Părerea de rău, că nu răspunsese invitației de a mai trece pe acolo o încercă, pe Viviana, doar o clipă. Cuminte ar fi fost s-o evite pe Fuocco. Nu era genul pe care să ți-l scoți din minte, dar nici să-ți faci de lucru cu ea

Apariția împreună cu M. la expoziție, demonstrase un exhibiționism de prost gust. Lipită de el, vârandu-i-se în suflet parcă ar fi fost singuri, aproape sfidându-i pe cei prezenți, public, prieteni și reporteri, fusese de un penibil aproape obscen, nepăsătoare la alaiul de flash-uri care-i întâmpinase. Curios, cum în nici una din fotografiile apărute pe prima pagină a ziarelor, vernisajul fusese un eveniment monden notabil, Fuocco nu era de găsit, M. apărea pretutindeni singur.

Acum era prea târziu. Încă odată, curiozitatea o împinsese, relația dintre o Iris, interiorizată, de un mutism dezarmant, și o Fuocco dezaxată, intempestivă fără opreliști, o intriga.

O izbi aerul neprimenit, înăbușitor, căldura și mirosul nefiresc de ars, stăruitor, iritant. Obloanele erau închise, iar în lumina gri, se zărea nedeslușit, în fotoliul uzat, o formă zăcând încolăcită asemenea unui fetus disproporționat de mare. Masa grea a părului o acoperea ca o pătură densă, licăritoare, roșie.

- Fuocco!

- Ai venit? Cât timp ți-a trebuit?

- M-a trimis Iris.

- Așa...

- Ești bolnavă?

- Eu? Niciodată! Se ridicase, neașteptat de vioaie, și-și clătinase capul a negație, şuvițele de păr răsfi-rându-se, desfăcându-se ca o corolă, o mantie roșie, neverosimil de mare, disproporționată, peste trupul gol și membrele de croială adolescentină.

Regretul Vivianei, tranzitoriu, că într-un fel, o neglijase pe Fuocco, se transformă într-un profund dezgust. Sunt singură vinovată, de ceea ce mi se întâmplă, reflectă ea nemulțumită, Iris n-avea decât să-și caute, singură, prietena.

- Ce-ar fi să te îmbraci?

- Eu? De ce?

Uimirea lui Fuocco era sinceră, iar Viviana, incapabilă să-și justifice prompt observația, se simți iarăși stânjenită, prost dispusă, încercând să găsească o scuză, să plece imediat.

- Mă rog, să nu răcești.

-A, nu, uite...Mi-e foarte cald. Serios. Îi întinsese antebrațul, pielea era nefiresc de fierbinte, încinsă.

- Ai febră, cred...

Viviana își pierduse cumpătul, căutând urgent, neliniștită, o soluție pentru nebuna inconștientă, cu care se încurcase, din exces de bunăvoință. În niciun caz nu putea s-o lase așa. Își curmă gândurile, când îi văzu expresia ironică, ușor compătimitoare.

- Nu-ți face griji, așa sunt eu, mă stânjenește îmbrăcămintea și...o stric. Dar dacă vrei...

Își înnodă în jurul șoldurilor, un fular găsit la întâmplare și cu același zâmbet condescendent, se instalează din nou în fotoliu.

- Stai și tu jos. Nu-i cazul să te grăbești. Povestește-mi ce face Iris.

Viviana, încă odată, apelă la resursele ei de calm, inepuizabile, dacă tot venise până acolo, nu mai contau câteva minute. Exceptând căldura nefirească, Fuocco părea în formă, impudică și sfidătoare.

- Ei?

- Chiar n-am idee. O văd doar seara și nu catadicsește să-mi vorbească, ...ca toți ceilalți de altfel.

- Nu-i placi, așa-i ? Începuse să râdă, cu poftă, ca de o glumă bună, privind-o cum îi era felul, iscoditor, drept în față. Niște nemernici pretențioși, îi ai pe toți la mână! Dacă ți-ai pune mintea... Am dreptate?

- Nu știu despre ce vorbești.

Viviana era iarăși în defensivă, cu Fuocco trebuia să fie prudentă. Își jură sieși că asta e ultima dată când îi face o vizită, și...punct!

- Mă bucur că ești bine, am să-i transmit lui Iris.

- O, te-ai supărat, n-am vrut!

Sprintenă, se ridică și-i tăie calea Vivianei, care, hotărâtă, traversa atelierul spre ieșire. Mișcarea bruscă îi desfăcuse fularul. Încăperea și așa neaerisită, se umpluse deodată, de miros iute, înecăcios. Fularul căzut pe jos, fumega, arzând mocnit, ca iasca. Copleșită de spaima că atelierul ar fi putut lua foc, Viviana avu un moment senzația că e în plin vis, unul bizar, lipsit de sens. Incapabilă să reacționeze în vreun fel, pironită lângă simeză, privise cum Fuocco, calmă, culesese de pe jos, resturile carbonizate ale fularului.

- Nu se întâmpla nimic, îți jur. Te-ai lămurit de ce umblu goală. Metabolismul meu e ceva mai special, un fel de combustie reflectată spre exterior.

Marcată de întâmplare, nu protestase când Fuocco, categorică, o întorsese din drum.

- Te rog, să discutăm în liniște. Mă neliniștește Iris. Se va alege praful de talentul ei. *Se irosește.*

- Ce legătură are cu mine? Nu mă simt vinovată.
- Sigur că nu. Privește aici. Dezinvoltă, dezvelise tabloul așezat pe simeză. Ce crezi?

- E prea întuneric să disting ceva.
- Deschide obloanele și întoarce-o spre lumină.
- Nu mă pricep...

...În prim plan o femeie privește un măr pregătindu-se să muște din el. E veselă, nepăsătoare, nehotărâtă dacă să treacă la faptă. Un suflu de vitalitate debordantă însuflețește trăsăturile nefinisate, iar fondul clar, un cer în nuanțe indecise de albastru adaugă un plus de exaltare, concentrată doar pe acțiunea ce urmează s-o înceapă...

- E lucrarea lui Iris? N-ai zice.
- A început-o înainte să-l cunoască pe Done. N-a terminat-o, după cum vezi.
- Lucrează la altceva, poate, în atelierul cel nou.
- Atelierul acela, practic, e gol. N-a mai pictat nimic, decât fleacuri fără substanță, neterminate.

Viviana vroia să-i găsească lui Iris o scuză valabilă. Cam ce făcea cât era ziua de mare? Și-o petrecea aidoma cu seara, întinsă pe sofa, odaliscă trândavă meditând la ceva numai de ea știut? Dar dacă, avea mintea goală, nu se gândea la nimic, absolut nimic, doar apropiații imaginându-și, că e bântuită de aspirații de neînțeles pentru muritorii de rând? Sau, mai teribil, numără, probabil numără în neștire... Nu, imposibil, exclus, l-a luat pe Done din dragoste.

- Poate că vrea să renunțe, nu are inspirație, ce-ți pasă ție?

- Viviana, nu poți, sau nu vrei să înțelegi!

Fuocco își scutură capul, dezamăgită, pletele roșii se răsfiră, îi învelesc cu străluciri de foc, nuditatea.

Viviana a înțeles, înțelege mai mult decât e dispusă să recunoască. Se miră că n-a putut, de la bun început, să sesizeze la Iris, sinuciderea lentă, dezintegrarea consimțită, asistată de propriul eu. Ce justificare plauzibilă avea abandonul, acest fel de a te părăsi pe tine însuși? Oricum, nu o interesează, și nu are intenția să disece problemele de suflet ale familiei Done. Fuocco, probabil, cunoscând-o dinainte, fiindcă sunt prietene, a observat schimbarea, neimportantă pentru alții. În ceea ce o privește, pretențiile lui Fuocco, pe care doar le intuiește, o depășesc.

- Sunt obosită. Dacă vrei să-i transmit ceva, spune.

- Știe și singură. Tu mergi acasă?

- Ar trebui. Prefer să-mi revin, înainte de a merge la cină.

Fuocco constată cu subînțeleles.

- Povestea cu oboseala, nu ține la mine.

Agresivitatea i-a dispărut, îi înconjură umerii cu mâinile, își apropie obrazul de al ei, iar șuvițele roșii, calde, îi acoperă fruntea, spatele prea încordat. Viviana se lasă moale, i se pare că și-a găsit un refugiu, un sprijin. Uimitor, cât poate fi Fuocco, de blândă, de cumsecade.

- Ești încă speriată... N-am vrut, nu e întotdeauna așa rău. Nu spui la nimeni, te rog. Mai reconfortant ar fi, să te plimbi, să treci în revistă magazinele?

Cu gura lipită de ureche, îi șoptește, dezvăluie lucruri ce trezesc din amorțeală aspirații ascunse, prea îndrăznețe, frizând imposibilul.

- Niciunul, auzi tu, nu se compară *cu cele din mintea ta, dorite de tine, ale tale...* Atât de frumoase, de elegante, cum nu s-au mai văzut vreodată, cu marfă scumpă, aleasă, sosită din patru colțuri ale lumii... și vitrine imense în care se reflectă luminile străzii...

- Ce tot spui?

Mâinile lui Fuocco, abile, îi aleargă pe gât, în deschizătura bluzei.

- Tu n-ai bijuterii? Ingratul de Done ți-a cumpărat vreuna?

- Învoiala nu prevede și bijuterii.

- E și mai bine așa... Ai văzut vitrinele de la „Vise pentru o viață”?

Viviana nu vrea să răspundă, capul i se învârtește, ar trebui un efort minim să se desprindă din îmbrățișare, să alunge imaginile induse de Fuocco. *Șasezeci de magazine... șasezeci de vise... șasezeci... de vieți.* Deodată s-a făcut cald, foarte cald.

- Fuocco, nu-mi permit.

- Cum? Ai să-ți permiți dragă, vei avea tot ce-ți dorești! De bijuterii vorbesc... făcute în *atelierle tale*, vândute în *lanțul tău de magazine...* Cunosc niște orfevrieri de excepție... Nu te-ai liniștit? Scoateți hainele, te încălzești, afară o să-ți fie frig.

Viviana se lasă dezbrăcată, alintată, vorbele lui Fuocco sunt picuri fierbinți, incitanți în auzul ei dor-

nic de aprobare a gândurilor ei, cele mai tainice, repudiate ca iluzii deșarte. Nu se miră că Fuocco știe atâtea despre ea, pare să știe la fel, despre toată lumea și nici nu i se pare deplasat cum o sărută pe umeri cu o delicată pasiune. Protestează de formă.

- Fuocco, nu!

- Ah, bine, ți-ai revenit.

- Da.

Viviana aprobă cu jumătate de gură, luciditatea n-o părăsește cu totul, Fuocco habar nu are cum se gestionează o afacere. Schițează neconvingător un fel de interogație:

- De unde atâția bani? Nu am capitalul necesar unei asemenea întreprinderi.

- Dar ai din belșug inteligență, inventivitate! Bani! Ce mare lucru să-i obții?

- Fuocco, exagerezi...

Pledoaria însă continuă, insistentă, construind pentru Viviana temelia argumentată, a încrederii în propriile forțe, nu că n-ar fi fost sigură pe sine, dar aceasta e altceva, cu totul nou, un fel de beție, împletită cu sentimentul, că raționamentele, proiectele ei de viitor sunt impecabile. Ideea că Fuocco o manipulează, o acceptă ca de la sine înțeleasă, este în propriul avantaj.

- Ai jucat la bursă? Ar fi un început. Gândește-te...

O ia în brațe, o leagănă și Viviana se complăce. Doamne, cât i-a fost făptura de însetată de tandrețe, de când n-a mai auzit atâtea vorbe mângâioase, chiar dacă sunt înfășurate pe *vis* fără consistență.

- Și dacă pierd?

Fuocco se ridică, încearcă să-și imagineze această alternativă, dar imediat o respinge cu hohote de râs, apoi dansează un dans ciudat, al ei, se înclină și-și rotește capul, antrenând masa enormă de păr într-un vârtej roșu, incendiar. Când contenește, întreabă scurt:

- Ce dacă? Și acum ești într-un fel în pierdere.

Cum Viviana tace, retrasă în sine, Fuocco în plin elan, schițează iarăși pași de dans, răsturnând unicul scaun, antrenând fața de masă și ceașca de metal de pe ea, care cade, se rostogolește cu zgomot. Prinde din cădere liberă, scrumiera, fără ca țigările, cu care e plină, să se verse. Se oprește brusc și domolită se așază pe marginea patului. De la tonul zănatic trece la altul foarte serios:

- Nu am mizat niciodată pe eșec și nici pe jucători, care nu cred în ceea ce fac.

Fuocco, pare că se gândește, deapănă aduceri aminte.

- Și M, la început, era la fel de spăimos ca tine. Asemenea lui, mulți alții, nenumărați... Actori, pictori, împătimiți ai științei...Să-ți povestesc de scriitori, de poeți ? Și ah, muzicienii... Cât m-am zbatut, i-am ajutat, i-am dus de mână, pe fiecare. Crezi că a fost ușor? O imită, strâmbându-se, pe Viviana „și dacă pierd?” O să pierzi, ai să suferi, o să te chinuiești... Sublimul costă! N-ai loc de târguială. Ce dacă?

- Îmi povestești, *mie*, cât este de greu? Să-mi fie și *mai greu de atâta?*

- Posibil, dar voi fi mereu cu tine. Aici... Îi apasă pieptul, simte căldura mâinii ei cum trece, un scurt circuit, până la inima care bate mai repede, mai puternic, se răspândește în toată ființa. E presimțirea izbânzii, indiferent cât de târzie...

- Ce-i spun lui Iris?

- Ce vrei. În ce o privește, mi-a venit o idee... Nu las eu, lucrurile așa. Iar tu, *gândește, gândește cum se fac banii! Bani mulți!*

Ploua. O ploaie mărunță, nesuferită, care-ți tăia dis-de-dimineată, orice rămășiță de bună dispoziție. Prin geamul îmbrobonat de picături, panorama vastă a orașului, de la etajul acesta, atât de aproape de nori, nu era îmbietoare deloc. Clădirile gri, crescute anapoda ca ciuperci monstruoase, înghesuite pe verticală, de-abia străpungeau, se luptau cu pătura lichidă, compactă, acoperindu-le, gata să le înghită. Bucuria cu care Viviana se amăgise deunăzi, să descopere orașul vizitat acum, prima oară, cutreierând aiurea pe străzi, mânată doar de inspirație, să se mire, să adulmece și să respire un alt aer, să vadă tot ce se putea vedea, mai ales magazinele, marile și vestitele lui magazine, fusese desființată de la bun început. Cum putuse să-și imagineze o astfel de escapadă? Chiar dacă soarele s-ar fi răsărit pe cer, în acel moment, Viviana nu s-ar fi putut aventura afară din hotel. Constatarea îi adăugă o nouă frustrare la celelalte din ultimele zile, proasta dispoziție amenințând să se amplifice. Nici să numere nu are

chef. Șasezeci nu are eficiența de altă dată. Introspecțiile salvatoare, menite să depisteze aspectele negative, ale vieții ei, cu dezarticularea urgentă a deciziilor prost inspirate, se dovedeau inutile. Îi era greu să despartă, cum ai înșira pe o listă, în coloane de *buni și răi*, ce îți convine și ce nu, fiindcă lucrurile sunt amestecate, *monstruos* de complexe. Mai întâi, Viviana nu este sigură, dacă ar trebui să fie, sau nu, încântată, că îl însoțește pe Done, în această deplasare, în interes de afaceri, laolaltă cu o întreagă echipă de secretari, specialiști în toate domeniile bussiness-ului, agenți de pază, și încă vreo alți câțiva băgători de seamă, ce roiesc prin preajma boss-ului, cu misiuni imprecise. Măgulitor într-un fel, este faptul că, relațiile dintre ei doi au evoluat într-o direcție neașteptată. Done îi povestește *în tête-tête*, despre toate dedesubturile, manevrele profesionale, care implică o mare fuziune, creerea unui imperiu financiar, controlat, administrat, cumpărat de el, ca acționar majoritar, stăpân atotputernic în devenire. Câtă încredere îi acordă, în realitate, un tip atât de sinuos și bănuitor, rămâne de văzut. Indiferent de părerile lui, niciodată exprimate pe față, Viviana nu abdică de la scopurile, nedecarate fățiș, prestigiul ei profesional, se clădește încet și sigur. La firmă, partea ei de contribuție, e întocmită fără cusur, se înconjură pragmatic, de legi, clauze și paragrafe, participă eficient la politica de expansiune a companiei, chiar dacă e supervizată și de alții, cu mult mai multă experiență. Mai ales de Done, el nu lasă nimic la întâmplare... Aha, domnișoara e tobă de carte...

și-a făcut masteratul la... aceia au tradiție... se vede... Binevenită este și cunoașterea, mai îndeaproape, a potențailor lumii afacerilor. Știe cum gândesc și mai ales ce învățesc. A pierdut nenumărate ore, scotocind prin rețelele lor de date, citind și răsцитindu-le biografiile, memorând tot ce ar fi fost important, pentru *Done & Comp*, capitaluri, investiții, tranzacții, curbe de evoluție în ultimii ani și mai ales puncte slabe.

Dezagreabil, este că nu mai dispune de nicio fărâmbă de timp, pentru ea însăși. Își strânge mai bine pe ea, halatul. În cameră e cald, confortabil, dar i s-a făcut frig și e furioasă. Done îi ceruse, fusese imposibil să-l refuze, *să doarmă cu el*, ceea ce depășea cu mult, „convenția”. Nu erau nici în luna de miere și nici nevastă nu-i era. Alături ea se pusese la dispoziție un apartament întreg, pe care pur și simplu nu-l folosise. Fusese extrem de îndatoritor, fără hachițele obișnuite, dovedind o galanterie ușor desuetă. Culmea, o întrebare, ce părere avea despre Iris. Fără să-și dea seama, preocuparea bolnăvicioasă, constant tensionată, pentru propria soție, era greu de ascuns. Cum Viviana, nu avusese ezitări, și îi răspunsese cu toată sinceritatea, o *persoană cu totul deosebită*, Done nu insistase mai mult. Opiniile lui Fuocco, precum și propriile asociații legate de atelier și de *Femeia mușcând din măr*, Viviana le păstra doar pentru sine. Inclusiv, eventualitatea de loc improbabilă, a unui *șir de numere, care s-ar fi născut* în mintea lui Iris, invadând-o, eliminând prin repetiție,

adevărată armată protectoare, gândurile dezagregabile, scăpând-o de obositoarea supraveghere a lui Done.

Aproape de miezul nopții, Done comandase în cameră, șampanie, ceea ce era absolut uimitor. Nu discutaseră afaceri, el se lansase în tema lui favorită, despre cum funcționează societatea, ca un ceasornic de precizie, esențial fiind, să folosești competent un mecanism atât de delicat, *să-l faci să meargă*. Era de acord cu el, în principiu, dar iarăși o enervase aroganța, autoplasarea într-un context mesianic...și ceea ce se subînțelegea, că ea însăși, era o mică rotiță, din acel *horloge suisse*, personal, aparținând lui Done.

Pornită, își strânse pe talie, mai tare, cordonul splendorii aceleia de halat, roșu, pufos, împodobit cu pasmanterii aurite, cadoul primit aseară. O piesă unicat, comandată la „*Eleganța eternă*” o firmă ultra-selectă, în al cărui magazin nu îndrăznise să se aventureze, deoarece clientela avea acces doar cu programări prealabile. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare lui Done, pentru tot luxul ce o înconjura, pentru poziția favorizată din cadrul firmei. Observase atenția prevenitoare, bănuitoare a staff-urilor, chiar a patronilor de companii participanți la negocierile fuziunii. Nu se dumiriseră ce hram poartă, în afara celui de, *dama lui Done*, sau de, *pisica blondă cu ghiare ascuțite*, când nu le convenea ceva. Ultima expresie o auzise, întoarsă fiind cu spatele, spusă intenționat s-o audă. Comentariul răutăcios o măguli-se, *deocamdată n-a zgâriat pe nimeni*, ar fi vrut să com-

pleteze, dar se îndepărtase demnă, simulând insensibilitate absolută. Atmosfera încinsă de compromisuri, înțelegeri, de *tras pe sfoară* și de maximizare a avantajelor obținute, o făcea să simtă gustul viu al bătăliilor, îi perfecționa intuiția.

Nu reușea să se încălzească, din doi pași s-ar fi vârat înapoi în pat, dar acolo încă mai era Done. Una peste alta, nu avea ce face. Totul are un preț, spusese Fuocco. Ei bine, deocamdată plătește, o să-l plătească atât, cât va fi nevoie...

În următoarele zile, urmau să se parafeze actele fuzionării și un batalion de avocați munceau la ele. Trebuiau încă odată analizate, pritocite cu mare migală. Își aduse aminte, excesul de adrenalină îi stimula ideatica, că în afară de tertipurile, anterior observate, relativ fără mari prejudicii pentru firmă, cei de la *Goldpetroleum*, făcuseră iarăși, o manevră camuflată...Tu nu joci la bursă ? o chestionase Fuocco. Îndemnurile ei, aveau rezonanța amplificatoare a ecoului...*gândește, gândește, gândește cum să faci bani! Mulți!* O ascultase. Cu un minimum de activ, intrase și ea în jocul acela fascinant, acaparator, creator de dependență. Recapitulă niște secvențe, nu uita niciodată cifre, indiferent cât de multe. Prețul unor acțiuni fusese scăzut, artificial, fără îndoială, vizând mai multe societăți aflate sub umbrela lui *Done & Comp*, ceea ce ar fi subminat fuziunea.

Un blitz, un snop orbitor, îi dezvăluie, luminează brusc întreaga lucrătură, cum naiba nu-și dăduse seama, prezența mereu lângă Done cu pretențiile lui, îi abăteau atenția dela lucrurile importante.

Își scoase halatul, i se făcuse cald, cald ca în brațele lui Fuocco, rămânând numai cu părerea aceea de cămașă de noapte pe ea, o fâșie de dantelă prețioasă, tot darul lui Done, care-i dezvelea șoldurile pline și toate ascunzișurile delicate. În vârful degetelor, cu laptopul în brațe se strecură înapoi, în așternuturile mătăsoase. Înfrigurarea dintotdeauna, aproape magică, la lucrul cu cifrele, o absorbi cu totul, uitându-l complet pe Done.

Planul celor de la *Goldpetroleum* fusese pus la cale cu migală, pricepere și acoperire fără cusur, adevărată artă financiară, exceptând situația în care... Doamne, ar fi în stare să producă o sincopă în balanța de plăți dela *Done & Comp.*

- Ce faci?

Done întinsese o mână înspre ea, brațul puternic nu ajungea până la ea, degetele se mișcaseră în sensul poruncii, de vino încoace. Viviana nu se mișcase din loc, își afundase mai adânc, picioarele sub pled.

- Vreau să-ți arăt ceva, s-ar putea să te intereseze.

- Un singur lucru, mă interesează.

Se rostogolise spre ea, dar Viviana se retrăsese cu tot, cu laptop la marginea patului.

- Nu vrei, nu-ți spun.

Provocatoare, se protejase ca în joacă, ascunzându-se, lipindu-și pieptul rotund, alb, de ecranul laptopului.

- Hai, spune, îi făcuse Done concesie, nerăbdător.

- Ce-mi dai ? Merită, zău...

Viviana se alinta, o ipostază nouă, ațâțătoare.

- Spune ce vrei. Orice.

- Garanții, în alb. Stai liniștit nu vreau nimic ce n-ai putea să-mi dai. Pe cuvânt?

O cerere spusă pe un ton șăgalnic, îmbietor, prima cerere de când o cunoaște, deci de luat în seamă.

- Pe cuvânt. Vino.

- Privește aici întâi.

Tonul i se schimbase, uluitor de profesional în gura unei fete goale, numai tentație, instalată într-un pat *king size*. Cu siguranță, e doar un preludiu. Done ia laptopul, n-ar fi crezut că Viviana e atât de meșteră în suspansuri erotice, îi datorează tinerei amante niște favoruri. Își aruncă privirile pe ecranul înțesat de cifre. O clipă, două, apoi tace, se ridică în capul oaselor și citește avid.

- De când știi?

- De mai de mult, dar nu mi s-a părut semnificativ.

Viviana minte, nu-i ușor să-l minți pe Done, care acum caută explicații, vrea să se dumirească ce se întâmplă.

- Cum ți-a venit... s-o urmărești pe Evie?

Evie, Evie, patroana dela *Goldpetroleum* și colecția ei de camee încastate în monturi de diamante, safire, sau înconjurate de perle, expunând, la cină, în fiecare seară, un alt exemplar, lăfăindu-se ostentativ pe decolteul opulent.

- O agasează în fiecare seară cu interogatorii prostești, pe Iris.

Done o privește circumspect, și-a intrat în propria piele, aceea a stăpânului, ce controlează.

- Numai din atât?

- Nu chiar. Am auzit câteva fraze, schimbate cu bancherul, prietenul tău, nu?

- Care dintre ei?

- Imediat. Te pun la curent, cu ceva și mai grav, dacă îmi promiți că-mi îndeplinești... o toană să zicem.

Stă uluit, nevenindu-i să creadă, că își permite să-i pună *lui* condiții... Viviana, își amintește, acel nerușinat, *dacă nu, nu*. Și ea stătuse, stupefiată, încremenită de indignare, câteva luni în urmă, în biroul imens, *biroul patronului* și acceptase, până la urmă, târgul. Deși în altă ipostază, asemenea ei, va accepta și Done. Să vadă cum este, când n-ai încotro. Spre deosebire de el, are înțelepciunea celui pățit, va fi clementă și diplomată.

Imperii financiare dispărând peste noapte, s-au mai văzut, nimic nu-i imposibil în lumea afacerilor, și atunci, va fi și ea înghițită de prăpăd. *A quoi bon?* S-o ia dela capăt?

În fond, Evie cu acoliții ei, pun la cale o mârșăvie prea mare...Vitrinele uriașe, *șasezeci de vitrine*, în care magnifice, se reflectă luminile orașului se înceteșează, sunt în pericol să dispară, odată cu firma de neon, cocoțată sus, foarte sus, ce domină deasupra impozantei clădiri, *Done & Comp...*

Îngrijorat, pe jumătate gol, cu torsul rozaliu lăptos acoperit de o pilozitate precară, cu picioarele goale atârând peste marginea înaltă a patului, Done și-a pierdut din prestanță, de această dată, mai bine s-ar îmbrăca, ar pune ceva pe el. Imaginea *marelui*

rechin roz, devorat de niște piranha feroce, e oribilă, dezgustătoare.

- Avem foarte puțin timp, hotărăște-te, insistă ferm Viviana.

Chiar strâns cu ușa, deși e în mare dificultate, deși i-au scăpat *tocmai lui*, chestiuni vitale, poruncește, nu se poate abține.

- Spune odată ce vrei!

- Vreau întâi, să-mi promiți. Nu pierzi nimic.

Adaogă apoi, ușor teatral:

- Imaginează-ți că te salvez, pe tine și afurisita de fuziune. Rămâi dator, nu te iert, fii sigur. Așteaptă.

Desculță și dezbrăcată, aleargă alături, în apartamentul nelocuit, cu patul nedesfăcut și caută, caută. Revine și împinge în laptop mufa prețiosului stick, purtător al informațiilor acuzatoare.

Lui Done, aplombul i-a scăzut, îl încearcă niște presimțiri sumbre. O cunoaște suficient pe Viviana, să-și dea seama că nu glumește.

Într-un târziu, aplecat asupra micului ecran, care dezvăluie o rețea vastă de aranjamente, Done își dă seama de gravitatea situației.

- Sunt informații secrete. Și totuși cum le-ai obținut? Cine te-a ajutat?

- Absolut nimeni.

Done e iarăși, un munte de bănuieli. Zilnic, i se prezintă de la serviciul de securitate al companiei, unde informatorii și detectivii, specialiștii în spionaj industrial lucrează, gras remunerați, rapoarte migălos întocmite. De ce, n-au observat, n-au depistat un

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa de e-mail : Volumul intreg poate fi comandat la:

TOTAL PUBLISHING

Piața Presei Libere nr. 1, Corp C, Sector 1, București;
Telefoane: 031.412.96.94; 021.317.91.61; 0766.424.705